

CESTA NA VRCHOL

Ewelina
Dobosz

Nikdo nevyhraje nad živlem vášně

CESTA NA VRCHOL

Copyright © 2021 by Ewelina Dobosz

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Novák, 2022

Cover © Łukasz Werpachowski, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2939-5 (pdf)

CESTA NA VRCHOL

Ewelina
Dobosz

Každý máme svůj vlastní Mount Everest a náš úkol na Zemi
je ho dobýt.

Hugh MacLeod

PROLOG

Můj těžký dech byl známkou vyčerpání. Nemohl jsem hýbat prsty a vycházející slunce mě začínalo bolestivě píchat do očí. Se zbytkem sil jsem si posunul brýle, abych se rozhlédl kolem. Sedl jsem si.

Nikdo tu se mnou nebyl. Otočil jsem se k vrcholu a ucítil příšerně nepříjemný tlak v břiše. Došli jsme do cíle? Pokořili jsme K2? Rozbolela mě hlava a já si uvědomil, že jsem ještě pořád příliš vysoko, určitě víc než sedm tisíc metrů nad mořem. Rozhodující teď byla vzdálenost od tábora.

Pomalu jsem vstal a opřel se o skálu, u které jsem ležel. Věděl jsem jen, že musím sestoupit. Musel jsem najít svůj tým, ať už byl kdekoliv, hlavně jsem se ale musel vydat dolů.

Jenže co když se jim něco přihodilo? Co když jsem zůstal sám?

„Do prdele!“ vyrazil jsem ze sebe. „Kde jsi, Beáto?“

V tu chvíli pro mě byla nejdůležitější. Měl jsem ji na vrcholu požádat o ruku, ale teď jsem si na nic nevzpomínal. Vůbec na nic. Prstýnek by v takové situaci nebyl nejlepší nápad. Sundat si rukavici takhle vysoko mohlo být osudné. Měl jsem pro ni připravený šátek na krk, který jsem měl celou dobu na sobě. Byla na něm naše fotka z první z pěti osmitisícovek, které jsme měli dobýt. Z Broad Peak.

Sáhl jsem si na krk, abych se přesvědčil, jestli tam ten šátek pořád mám, ale nenahmatal jsem ho. To mohlo znamenat jen

jednu věc... Pomalu jsem se otočil k vrcholu a pocitem bezmoci mi zacukaly rty. Chtěl jsem volat její jméno, ale lavina byla to poslední, co mi chybělo.

Tělo mi připomínalo, že je u konce svých sil. Ve vysokých horách existuje jistý okamžik, kdy musíte myslet už jen na to, jak se zachránit, ale já se do toho režimu nějak nedokázal přepnout. Něco ve mně řvalo, ať jdu hledat Beátu. V hlavě mi probleskovaly útržky vzpomínek, předtuchy, něco, co mě mátllo. Neznal jsem silnější ženu než Beátu, a přesto jsem se tehdy opravdu bál o její život. Jedna věc byla jistá – musel jsem jednat. Nikdy by se nevrátila do tábora beze mne.

Vydal jsem se na cestu s pocitem, že si ještě užiju pořádné omrzliny.

Udělal jsem pár kroků a vtom jsem spatřil něco, na co nikdy nezapomenu. Noční můra, které jsem se obával a zároveň ji tušil, právě začala.

Pohled na péřovou bundu s nápisem „Dokud dýchám, doufám“ vyšitým na zádech byl jako silná facka do tváře. Musel jsem jít k tělu, abych se ujistil, i když jsem si nedělal žádné falešné naděje.

Dřepl jsem si a stáhl jí kapuci.

„Spíš, miláčku...“ polkl jsem slzy, které se mi nahromadily v krku. „Ty jenom spíš, že jo?“ blouznil jsem roztřesený zimou a rozrušením.

Přejel jsem dlaní po jejím ledovém obličejí a nahmatal šátek na krku. Ten, který musela přijmout, pokud se chtěla stát mou ženou. Musela ho dostat, když už pokoříme tu zatracenou horu.

Opět jsem se zahleděl na vrchol, ale tentokrát s nenávistí. Ta hora mi vzala všechno, co jsem miloval, kromě lezení. Vyklubala se z ní žárlivá mrcha. Děvka, co klade podmínky každému, kdo na ni vyleze.

Ukázala nám, že jsme tu jen hosté, kteří sice přijdou, kdy se jim zachce, ale ona rozhodne o tom, kdo se vrátí zpět. O našich životech nerozhoduje náhoda, ale hora. Vždycky jenom hora. I když jsem to věděl, věřil jsem, že když ji budu respektovat, budu jejím rovnocenným protivníkem.

Zafoukal silný vítr a já jsem pochopil, že můj čas je u konce. Políbil jsem Beátu a slíbil jsem nám oběma, že ji dopravím dolů. Nejdřív jsem ale musel sestoupit pro pomoc. Sám jsem neměl dost sil.

Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem si celou cestu nepřipouštěl pravdu. Nemyslel jsem na to, že je mrtvá. Můj organismus byl u konce svých sil a stačil jediný nešikovný pohyb, abych přišel o život i já. Beáta odešla a vzala mi všechno kromě vůle bojovat. Tu mi nikdy vzít nemohla.

„Nechtěla jsem to. Nechtěla jsem tě zklamat,“ zaslechl jsem dívčí hlas a ztuhl jsem. Zamrazilo mě a na okamžik jsem pocítil ještě větší chlad, přestože jsem pochyboval, že je to vůbec možné.

Zastavil jsem se a na vteřinu zatajil dech. Otevřel jsem oči dokořán, ale zaslechl jsem jen vlastní dech. Otočil jsem se, ale nikoho jsem neviděl. A přesto ten dívčí hlas byl tak zřetelný, jako by stála přímo za mnou. Utáhl jsem si pevněji provázek u kapuce a snažil se co nejvíc zrychlit krok.

Menší výška. To bylo jediné, na co jsem myslel. Musel jsem sestoupit níž. Halucinace jsou prvním příznakem akutní horské nemoci. *Musím pryč.* Ta myšlenka mi pomáhala. Vzdát se právě teď znamenalo jen jedno – smrt.

Přistihl jsem se, že každých dvacet metrů se otáčím za Beátou. Její tělo bylo čím dál menší a leželo čím dál výš. Věděl jsem, že teď není čas na smutek. Několikrát jsem ucítil drásavý pocit zoufalství někde uvnitř. *Ještě bude čas, aby se ti život roztránil na milión kousků. Teď hlavně koukej běžet dolů!*

Uplynulo několik hodin, než jsem konečně doputoval ke žlutým stanům. Pocit úlevy mi vedral slzy do očí. V rozžhavených svalech se ozvala bolest a já jsem přidal do kroku. Zahlédl jsem Marka, jak se zrovna vrací do stanu. Když mě spatřil, zarazil se a zůstal stát.

„Do prdele, jsi to ty, Danieli?!“ Ochably mu ruce a nějaká věc z nich vypadla do sněhu.

Zamířil jsem k němu a on mě vtáhl do stanu. Ostatní členové týmu se tvářili, jako by spatřili ducha.

Posadili mě a pomohli mi se zahřát. Ze začátku jsem nechápal nic z toho, co mi říkali. Stačil jsem jen pochytit, že si mysleli, že jsem mrtvý. Až o něco později začali vyprávět, že během sestupu z vrcholu se povětrnostní podmínky začaly rapidně zhoršovat. Museli jsme se rozdělit. Prý jsem se necítil moc dobře a Rafal dostal na starost, abych se bezpečně vrátil do tábora. Když jsme už byli ve stanu, Marek mi prý řekl, že Beáta chybí. Ucítil jsem pálivý pocit pod víčky, když mi vyprávěli, jak agresivně jsem zareagoval, když mě poprosili, abych přečkal, než se přežene to nejhorší počasí. Ujišťovali mě, že půjdou se mnou. Prosili mě, abychom si alespoň na chvíli odpočinuli. A tak jsem opustil tábor sám, i když jsem byl u konce svých sil.

Tenkrát jsem jejich vyprávění uvěřil, protože sám jsem si nic nepamatoval.

Když jsem se trochu zahřál, moje tělo připustilo ke slovu mozek. Usedavě jsem se rozbrečel. Připadalo mi, že můj svět je v troskách. Zmítala mnou směs pocitů. Nenávist a lítost naplňovaly každý kousek mého těla.

Než jsem poznal Beátu, nejvíc na světě jsem miloval vysoké hory. Pak jsem ale na autorském čtení jednoho známého horolezce spatřil ji a svou lásku jsem rozdělil půl na půl.

Říká se, že láska je krásná. Pro mě se v tom okamžiku proměnila v noční můru.

LIVIE

Výstup na Aconcaguu, který jsem absolvovala před pár dny, byl na předposledním místě mého seznamu, jehož cílem bylo dobýt Korunu planety. Odhodlání mi nikdy nechybělo, ale pochybnosti nahloďávaly mou sebejistotu jako červotoč. Kdyby všechno bylo jen na mně, dosáhla bych svého cíle už dávno, ale lidé kolem mi to bohužel neholdali usnadnit.

Hlavním protivníkem byl můj přítel Robert. Toho dokázala vytočit už jen zmínka o horách. Příští rok jsme plánovali svatbu, která měla patřit k věhlasnějším událostem varšavského byznysu a Robert poslední dobou nechtěl mluvit o ničem jiném. Měla jsem dojem, že ke štěstí potřebuje jen mě a peníze, které jsme vydělávali ve společně založené firmě. Nic jiného pro něho nebylo důležité, a to se mi moc nelíbilo. Zmínila jsem už, že navzdory potížím jsem se snažila vidět budoucnost pozitivně? Byla jsem optimistka. Trochu zmatečná, ale přece jen optimistka.

S Robertem jsme v podnikatelském prostředí tvořili známý pár, který to táhl spolu i v soukromém životě. V pravou chvíli jsme navázali kontakty s jednou korejskou firmou a náš podnik se tak stal distributorem vysoce kvalitního osvětlení v celém Polsku.

Pro Roberta byly vždy na prvním místě stabilita, vývoj a finanční bezpečnost. Znali jsme se už od vysoké školy, takže naše přátelství od samotného začátku spočívalo na solidních

základech. Byly tvrdé jako beton a postavené na těžkých životních zkušenostech. Rozhodli jsme se ale, že minulost necháme za námi a půjdeme dál. Tehdy jsem si uvědomila, jak moc je mi ten člověk blízký. Udělal pro mě víc, než musel, a za to jsem mu byla nadsmrti vděčná.

Náš vztah se nedá popsat jedinou větou. Sama jsem s ním měla problém. Robert se v mém životě objevil, když jsem si už myslela, že je se mnou konec. Vytáhl mě z pekla, a přestože jsem jeho city nedokázala opětovat, zůstávala jsem s ním bez ohledu na to, co přišlo později. Ze začátku jsem věřila, že Robert je moje záchrana a že jeho mocná láska je něco jako lék proti všemu tomu zlu, které mě potkalo. Ale pak se něco změnilo. Hranice mezi velkým citem a posedlostí je hodně tenká. S hrůzou jsem pozorovala, jak ji Robert překračuje. Čistý a hluboký cit se začal proměňovat v něco odporného a já jsem na to jen koukala. Najednou byl žárlivý, choval se jako posedlý a moje povrchní láska k němu začala skomírat. Stala se ze mě oběť, která z vděčnosti dokázala zničit sebe samu.

Žádné jiné možnosti jsem ale neměla. Robert byl moje jediná šance. Zní to dost blbě, ale práce mě přesto naplňovala. V tomto ohledu jsem doslova vzkvétala. Robert byl na mě před partnery, zaměstnanci a známými viditelně pyšný a nikdy se nerozčiloval před ostatními. Hrozně rád se mnou chlubil.

Jenže v mém životě byla láska, na kterou mohl Robert skutečně žárlit. Něco, co mi nemohl vzít, aniž by riskoval odsouzení od ostatních. Hory. Robert označoval horolezectví mnoha různými výrazy – extrémní nebezpečí, blbost, nerozvážnost, sobectví, lehkomyšlnost... „Je z toho víc škody než užitku, miláčku,“ opakoval pokaždé, když jsem balila na další výpravu. V tomhle mě nikdy nepodporoval. Stačilo, že jsem koukala na zprávy, kde někdo vyprávěl o úspěších ostatních horolezců, a už obracel oči v sloup.

Jak jsem tedy mohla dosáhnout toho, aby mi povolil výstup na Everest? Bez jeho souhlasu to bohužel nešlo, protože během tak dlouhé expedice bych musela firmu opustit na několik měsíců. Nešlo jen o výstup na vrchol. Nikdy by mi ho neschválil, ale naučila jsem se bojovat o své zájmy. Mou vášněň musel tolerovat – byla to jediné, co mi zůstalo z dob, než jsem ho poznala. Protože byl můj přítel, musel ji akceptovat, ale nikdy mě v ní doopravdy nepodporoval. Jenže teď jsem potřebovala jeho souhlas jako spolumajitele firmy.

„Ráno jsem ti přinesl ty zatracené papíry, abys je vyplnila, jak dlouho mám ještě čekat?“ Tady ho máme! Milého a sympatického protagonistu, který v mých myšlenkových pochodech ztvárňoval hlavní roli.

Zadívala jsem se směrem k obrovskému oknu s výhledem na Palác kultury a vědy a pak se mlčky otočila na židli k příteli. Robert stál s rukama v kapsách a jeho podrážděný výraz potvrzoval, že ten příkrý tón nebyl zvolen náhodou. Byl na mě rozzlobený, protože jsem na rozdíl od něho nechápala, jak moc je situace vážná.

Vstala jsem a lehce si uhladila záhyby sukně. Podíval se na ni a jeho pohled zjihnul. To bylo ono. Fyzicky jsem ho přitahovala, a kdybych v tu chvíli dostala chuť na divoký sex na psacím stole, vykašlal by se na všechny svoje povinnosti, jen aby to se mnou mohl dělat.

„Livie, mluvím s tebou!“ vyštěkl netrpělivě a já se na něj našťavaně zamračila.

„Ne tímhle tónem, Roberte,“ odpověděla jsem klidně a vzala jsem ze stolu studené kafe.

„Pokud se teď co nejdřív neuráčíš a nepodepíšeš tyhle zatracené papíry, tak nám zastaví celou dodávku do jižního Polska.“ Vydechl, aby si zklidnil nervy. Dal si ruce v bok a viděla jsem, jak se přemáhá. „Livie, miláčku,“ dodal klidně, nejspíš v domnění, že mírnějším přístupem dosáhne svého rychleji.

Vzala jsem černou složku s logem naší firmy. Podrážděně jsem vytáhla dokument a k jeho rozladění ho začala pečlivě číst, čímž jsem jen plýtvala jeho drahocenným časem.

„Snad si nemyslíš, že tě podvedu! Podepiš to!“

Klidně jsem odložila papír a otočila se k němu. Olízla jsem si rty, vztekem se mi rozšířily nosní dírký.

„Nejsem tvůj poskok, Roberte. Ještě jednou na mě takhle promluvíš a budeš toho litovat!“ zavrčela jsem.

Zamračil se, ale zdálo se, že je pobavený. Moje hrozby na něho nijak nepůsobily. Zaťal zuby a poškrábal se na hlavě.

„Máš pravdu, miláčku, promiň. Prostě jen spěchám a ty víš, že když jsem pod tlakem, tak se někdy chovám impulzivně. Nedělá mi to radost, ale ještě menší radost budu mít, když budeme platit pokutu za nedodržení smluvních podmínek.“ Polkl a bylo vidět, že se snaží ovládat.

Beze slova jsem zamířila k psacímu stolu, podepsala papíry a vyšla ze své kanceláře. Zastavila jsem se u stolu naší společné sekretářky Jany a oznámila jí, že do konce dne budu pryč. Všimla jsem si, že Robert stojí ve dveřích a pozoruje, co dělám. Tady už neměl odvahu, aby na mě promluvil. Nebyli jsme sami. Nikdy nedělal scény před lidmi.

Máš štěstí, Roberte.

Vyšla jsem na chodbu, přivolala si výtah a sjela do podzemní garáže. Zamířila jsem ke svému černému Audi A7, a když jsem za sebou konečně zabouchla dveře, dovolila jsem, aby se mi po tváři skutálela jedna slza. Měla jsem zlaté pravidlo, že mě můj přítel nikdy neuvidí brečet, a zatím jsem se ho urputně držela. Nechtěla jsem, aby nad mnou cítil převahu, po které tolik toužil. Vybavila jsem si spoustu příjemných okamžiků, kdy jsem se v jeho objetí cítila bezpečně. Právě kvůli tomu pocitu klidu jsem se rozhodla, že s ním založím rodinu. Miloval mě, dával mi vše, co jsem potřebovala, abych se mohla rozvíjet po jeho

boku. Ano, měl svoje chyby, ale já jsem mu opravdu chtěla důvěřovat.

Ale bylo to opravdu to, po čem toužím?

Snažila jsem se v něm za každou cenu vidět dobráka. Při vzpomínce na peklo, ze kterého mě vysvobodil, to ani jinak nešlo. Ale obávala jsem se, že jsem spíš jeho půvabnou otrokyní než partnerkou. Bez něho bych byla nikdo.

Byla jsem bez nálady a nevěděla jsem, kam jet. Posunula jsem sedadlo dozadu a pohodlně se opřela. Na telefonu jsem si začala procházet sociální sítě, jako bych chtěla najít návod na to, jak žít svůj život. Najednou se ozvalo vyzvánění, které jsem měla přiřazené ke své recepci.

„Co je, Jano?“ zeptala jsem se.

„Vím, že jste říkala, že odcházíte, ale zrovna dorazila naplánovaná návštěva.“ Do prdele, vůbec nevím, o koho jde. „Jsou naštvaní, že jim...“

„Proč jsi mi neřekla, že mám nějakou schůzku, Jano? No tak jo,“ přerušila jsem ji. „Už jdu. Udělej těm panákům kafe, ať si trochu zklidní ega.“

Zavěsila jsem a zamířila zpátky do kanceláře. Ve výtahu jsem se podívala do kalendáře v telefonu a skutečně – byla tam zadaná nějaká schůzka kvůli reklamě. Ráno jsem si to zapomněla zkontrolovat. Už zase. Řekla jsem si, že je rychle odbudu a pojedu do bazénu, abych ze sebe dostala všechn ten vztek.

Když jsem procházela kolem recepcie, zachytila jsem krátký vylekaný pohled blondaté recepciš. Dobře věděla, že mě neměla nechat odejít, aniž mě informovala o nesplněném denním programu. O tom jsem si s ní chtěla promluvit jindy. Měla jsem ji ráda a nedokázala jsem na ni křičet. Nebyla jsem tímto typem šéfové. Otevřela jsem dveře konferenčního sálu a uviděla tři muže v oblecích. Jeden z nich seděl zády ke mně, a když zaslechl můj hlas, jen lehce otočil hlavu.

„Moc se vám omlouvám. Máme nějaké problémy se systémem. Myslela jsem si, že dneska už žádné schůzky nemám. Naštěstí jsem ještě byla v garáži,“ zalhala jsem jen částečně.

Jako první se představil muž, který si prohlížel reklamní plakáty na zdi.

„Rafał Skórski, těší mě.“ Připadal mi povědomý.

„Livia Sosnowská,“ odpověděla jsem a otočila se ke stolu, kde seděli zbývající dva hosté.

Ten, co seděl naproti, vstal s lehkým úsměvem a pokýval hlavou na znamení, že je všechno v pořádku. O upřímnosti toho gesta jsem pochybovala, ale alespoň bylo vidět, že má nějaké způsoby – což se o zbylém muži, který se vůbec neobtěžoval vstát, říct nedalo.

„Marek Makłowicz,“ napřáhl ruku a já jsem ji lehce stiskla. „Tohle je můj kamarád, Daniel Terlecki.“ Ztuhla jsem a okamžitě přesunula pohled na mladšího muže, jehož jsem poznala teprve teď. Ten konečně projevil alespoň minimální náznak slušnosti a mlčky se zvedl, aby mě pozdravil.

Daniel Terlecki byl v té době nejnadanějším polským horelzcem a já jsem jeho výkony sledovala posledních pár let. Po tragické výpravě na K2 se zašil někde doma a přestal lézt. Nedokázala jsem to pochopit, protože jsem neznala nikoho, kdo by dobýval osmitisícovky s takovou odvahou a zručností jako on. Cítila jsem se poctěna, že ho poznávám osobně. Ten muž byl mojí inspirací.

A navíc, abych byla upřímná, to byl ten nejpřitažlivější chlap, jakého jsem kdy viděla. Úplný opak Roberta, který vynikal klasicky přitažlivým zevnějškem jako z obálky červené knihovny. Daniel měl celkem krátké, rozčuchané a tmavě blondaté vlasy a pomněnkově modré kočičí oči, které byly zatraceně sexy. Měl dokonalý obličej, ale jeho zevnějšek skrýval v sobě něco zvířecího. Z fotek jsem si pamatovala roztomilé

dolíky ve tvářích, když se usmíval. Najednou jsem zatoužila po tom, aby se usmál jen pro mě.

Ale on měl docela jiné plány. Nesympatický – i když stále přitažlivý – výraz jeho tváře a odměřené podání ruky nebyly zrovna známkou dobré nálady.

Kývla jsem na ně, aby se zase posadili, a sama jsem si sedla tak, že Daniel byl vlevo a Marek s Rafalem vpravo. Koukali jeden na druhého, jako by se mezi sebou přeli, kdo z nich má začít.

„Tak poslouchám. Nemám na to celý den.“ Rozhodla jsem se zachovat formální tón, i když mi jejich společnost velmi lichotila.

„Paní Sosnowská, jsme horolezci...“

„Znám vás moc dobře. Taky lezu po horách,“ dodala jsem s pýchou a naivní vírou, že v nich vzbudím nějaký respekt. Dala bych ruku do ohně za to, že panu krasavci zacukalo v koutcích úst, jako by ho moje prohlášení pobavilo.

Zdálo se mi fascinující, že ještě před pěti minutami jsem ho zbožňovala a teď mi najednou začal neskutečně lézt na nervy.

„Dobře, když tedy taky milujete hory, chtěli bychom si promluvit o tom, co by nám vaše firma mohla nabídnout,“ začal odvážně Makłowicz, když viděl, že jeho kamarádi se k ničemu nemají.

„Jak to myslíte?“ Se zájmem jsem zvedla jedno obočí a vrhla pohled po Danielovi, který si pohrával s manžetami košile vykukujícími z rukávů saka. Bezděky jsem si vybavila jeho nahé tělo na jedné z fotek. Okamžitě jsem se v duchu okřikla, že si zrovna teď dovoluju fantazírovat. Minus deset bodů za nedostatek profesionality! Sama jsem si kazila svou vyjednávací pozici.

„Chceme dotáhnout do konce projekt Terlecki Adventure. Slyšela jste o něm?“ přidal se Skórski.

„O tom slyšel každý,“ odpověděla jsem netečně a založila si ruce na hrudi.

„Výborně. Chybí nám jen jediný vrchol. Zbývá Mount Everest.“ V tu chvíli Daniel zvedl pohled a podíval se mi do očí tak hluboko, jako by mě chtěl přitáhnout k sobě a zabít. Energie, která se mezi námi hromadila, se nedala vydržet. Co se to se mnou, sakra, děje?

„Kolik peněz potřebujete?“ zamrkala jsem a zase se zadívala na Makłowicze.

„Zatím je těžké všechno přesně odhadnout, ale dvě stě tisíc je absolutní minimum, které nám chybí. Chtěli jsme si s vámi promluvit a zjistit, jestli by vaše firma měla o tento typ spolupráce zájem. Pokud ano, připravili bychom detailní rozpis nákladů na expedici.“

Pokývala jsem hlavou, pohodlně se opřela a přehodila si nohu přes nohu. Daniel si při pohledu na moje nahé stehno odkašlal a zavrtěl se na židli. Jeho výraz zjihl a já jsem pocítila uspokojení, že mám navrch.

Náhle mě napadlo, že takovou šanci už možná nikdy nedostanu.

„Dobře. Nechme těch zbytečných zdvořilostí.“ Cítila jsem se teď sebejistě, protože Daniel na chvíli ztratil sebekontrolu. Pozoroval každý můj pohyb, jako by ho něco zarazilo – stejně jako mě. „Chcete peníze. Rozumím tomu dobře, že bychom měli být hlavním sponzorem?“

„Ano, přesně tak,“ odpověděl Marek a rozpráhl ruce, jako bych položila tu nejběžší otázku ze všech.

„Rádi vám pomůžeme, ale pod jednou podmínkou.“ *Ted' nebo nikdy.* „Vezmete mě s sebou.“

DANIEL

Do prdele, já se asi nějak přeslechnul!

„Moc se omlouvám, že vstupuji do této absurdní konverzace, ale skutečně jste právě řekla, že s námi chcete vystoupit na nejvyšší osmitisícovku? Výměnou za peníze?“ vyprsknul jsem pobaveně. To opravdu musí být nějaký vtip. „To není nic pro amatéry,“ dodal jsem pohrdavě.

Marek s pobavením zvedl jedno obočí, zatímco krasavice nervózně našpulila rty, čímž na chvíli rozptýlila mou pozornost.

Přál bych si ten ret olíznout. Sakra!

Rafal byl jediný, kdo vypadal, že ho ten návrh nijak nešokoval, a jen těkal pohledem mezi námi.

Pevně jsem zavřel oči a nasál vzduch do plic. Byl jsem naštvaný, že mi minulý večer nevyšlo rande. Ta holka byla tak povrchní, že jsem se s ní nedokázal ani vyspat, i když byla víc než svolná. Asi to byla moje chyba – čekal jsem od milenky něco víc než jen hezký zadek.

Přiznám se, že při pohledu na tu ženu jsem na okamžik zadoufal, že bude mít poněkud rozumnější přístup k životu, ale její návrh byla ta největší blbost, jakou jsem v poslední době slyšel. Její kompetence v téhle firmě zřejmě končily u rozhovorů o sponzoringu. Její nápad byl tak hloupý, až byl legrační.

„Těší mě, že jste konečně promluvil, pane Terlecki,“ řekla krasavice. Navzdory svému znechucení jsem lehce povytáhl

koutky úst. Nevím proč, ale probouzela ve mně překvapivě příjemné pocity. Byla to jen sexuální přitažlivost, nebo sympatie? Těžko říct. Hluboce se nadechla a pokračovala. „Navzdory tomu, co si o mně myslíte, nejsem žádná amatérka.“

V ten okamžik zazvonil Markovi telefon, což na chvíli přerušilo naši konverzaci. Marek zvedl ruku na znamení, že se tím nemáme nechat vyrušit, odmítl hovor a dál se soustředil na jednání.

„Prosím, pokračujte,“ promluvil jsem.

„Ano.“ Zavrtěla se na židli, viditelně v rozpacích. „Chtěla jsem tím říct, že se sama taky můžu pochlubit pár úspěchy. I pro mě je Everest poslední hora, která mi zbývá.“

„Koruna planety?“ prohodil Rafal.

„Přesně tak,“ odpověděla Livie s úlevou.

„Výborně,“ tleskl Marek rukou a prosebně se na mě podíval. Kdyby to bylo možné, jeho oči by si teď přede mnou klekly, abych s tím souhlasil.

„Vyloučeno,“ zavrčel jsem, ale než jsem mohl pokračovat, opět zazvonil Markův telefon. „Běž ven a vyřiď ten zatracený hovor!“

Můj kamarád rezignovaně zakroutil hlavou a významně se podíval na naši hostitelku. Naštěstí hned poté vstal a odešel pryč, aby si s někým promluvil, jinak bych už to asi nevydržel a vybuchnul. Řekl bych, že na moje nálady si už všichni stačili zvyknout. Obával jsem se ale o duševní rozpoložení té dámy.

Taky jsem se postavil, dal si ruce do kapes a popošel k velkému oknu.

„Proč je to pro vás tak nepřekonatelný problém?“

Nepatrně jsem pootočil hlavou. Stoupla si vedle mě tak blízko, že jsem ucítil vtíravou vůni jejího parfému. Pokud mě nešálila paměť, používala Beáta stejný. Bylo zvláštní koukat na ženu, jejíž vůně mi tolik připomínala nenáviděnou lásku.

„Tohle je expedice jen pro zkušené. Nemůžete si s námi vyrazit, jako by se jednalo o výlet na Sněžku.“

„Danieli, zkusme to probrat.“

„Zmlkni, prosím tě!“ přerušil jsem Rafala, aniž bych se k němu otočil.

„Mám za sebou výstupy na vysoké hory!“

„Ale ne na osmitisícovky! Mám pravdu?!“ Otočil jsem se k ní. Podíval jsem se hluboko do jejích neobyčejně tmavých očí. Přivřela je a olízla si suché rty. Polknul jsem a vrátil jsem se ke stolu, abych zmírnil své emoce.

Zatraceně, co to se mnou je?!

„Na tak vysoké hory se ani připravit nejde. Od toho je přece aklimatizace! Dokážu se v Himálaji pohybovat. Nepatřím k turistům, co si u komerčních společností zaplatí výstup na Everest.“

„Možná byste měla,“ zamračil jsem se a pozoroval, jak usedá naproti.

„Nechci. Každou horu jsem dobývala s respektem. S Everestem to bude stejné.“ Rozrušeným pohybem si sundala sako a bílá košile se na ní napnula. Nehodlal jsem ji upozornit na to, že jeden z knoflíků povolil a mým očím se tak naskytl výhled na okraj krajkové podprsenky. Měla velká pevná prsa, což na mě jako muže působilo. Rozhodně to byla příjemná náplast na moji mizernou náladu.

„Každou horu jsme zdolali ve stejném složení. Nechci, aby se do naší expedice přidal někdo cizí.“ To bylo ode mě dost podlé, ale měl jsem pocit, že mi dochází argumenty.

„Nevrátili jste se všichni...“

Cos to řekla?

„To jste už přehnala. Co si to dovoluujete?“ Bouchnul jsem rukama do stolu a zvedl se.

Livie se vyděšeně zvedla ze židle, ale když se už chystala promluvit, do místnosti se našťestí vrátil Marek.

„Omlouvám se, ale mé dceři se něco přihodilo ve škole. Asi si zlomila nohu. Šikovná bude asi po mamince.“ Když si uvědomil, že se nikdo nezasmál, jen se hlasitě nadechl a mluvil dál. „Po telefonu se nemůžu dozvědět nic kloudného, musím pryč. Danieli, zůstaneš s Rafalem?“

„Schůzka skončila. Budeme si hledat jiného sponzora, Marku.“

A aniž bych se ohlédl, vyšel jsem z její kanceláře. Zamířil jsem k výtahu. Netrvalo dlouho a mí kamarádi stáli vedle mě.

„Co to vyvádíš, Danieli?! Do prdele! Vždyť jsme už prakticky měli v kapse celou částku,“ naštvál se Marek, když se otevřely dveře. Neobtěžoval jsem se s odpovědí. Neměl jsem chuť zase probírat to samé.

Nastoupili jsme do výtahu. Rozčilením jsem několikrát bouchnul do tlačítka pro přízemí.

„Tak už mi, sakra, odpověz!“

„Běž do prdele, Marku!“ odsekl jsem a podíval se mu hluboko do očí, abych vyjádřil něco, co nešlo sdělit pouhými slovy.

Jakmile jsme byli dole, okamžitě jsem zamířil ven. Ještě jsem zaslechl, jak Rafal říká Markovi, aby mě nechal na pokoji. Sám se pak přidal ke mně. Znal jsem docela obstojnou hospůdku na Chmielné. Potěšilo mě, že navzdory brzkým odpoledním hodinám už měla otevřeno. Vešel jsem dovnitř, objednal si přímo u baru, abych neztrácel čas, a rozvalil se na pohovce.

Můj kamarád se posadil naproti, i když jsem v tu chvíli chtěl být sám. Musel jsem ale otevřít téma, které mi bylo nejméně příjemné ze všech možných.

„Ta kráva si dovolila naznačit, že by na tu horu vylezla místo Beáty!“

„Opravdu to řekla? Vždyť jsem všechno slyšel. Přeháníš!“ Zamračil se a já jsem jen zakoulel očima. Zrovna přišel číšník,

vypil jsem drink a hned jsem objednal další dvě rundy. „Řekni mi, co máš za problém? Její komentář ohledně Beáty byla určitě ta poslední kapka, ale co se vlastně děje, že to chceš vzdát?“

„Pořád přemýšlím, jestli je to celé dobrý nápad. Možná bychom si s horami neměli zahrávat, když nám už jednou zasadily ránu. Zabily už spoustu lidí, ale především Beátu a s tím se nemůžu smířit.“ Rafal rozrušením polkl a já jsem při pohledu na něj přivřel oči. O té tragédii nechtěl nikdo mluvit. „Jenže oba víme, že s vámi na ten vrchol polezu, protože jsem Beátě slíbil, že se našeho cíle nevzdáme, ať se děje, co se děje. A teď prostě přišel ten okamžik, kdy je třeba pokračovat.“

„Měli bychom tu horu zdolat a obrátit list.“

Slabě jsem se na něho usmál.

„Přesně tak. Mám pocit, že nějaká moje část je pořád zaseknutá v té výzvě, ale sakra, já takhle žít nechci.“ Promnul jsem si dlaněmi obličej a vypil dalšího panáka whisky. „Beáta by nechtěla...“ Nemohl jsem dokončit větu, něco mi v tom bránilo.

„Určitě by nechtěla, abys byl pořád sám. Byla to temperamentní žena. Jsem si jistý, že se teď ve svém nebeském kvartýru rozčiluje, že držíš smutek déle, než bys měl.“

„Asi s tebou musím souhlasit, Rafale, i když nerad.“

„Protože mám jako vždycky pravdu.“ Mrknul na mě. „V tom případě ale nechápu, co je špatného na návrhu Sosnowské.“

Založil jsem si ruce na prsou a těžce vydechl.

„Podle tebe bychom se jako skupina měli ubírat tím směrem?“

„Nech těch keců. O to nejde. Máš strach ji vzít s námi, mám pravdu?“

„To není...“ Kousnul jsem se do rtu a uhnul pohledem do strany, kde nějaký chlap zrovna líbal svoji posmutnělou

ženskou. Odvrátil jsem od nich pohled. „Jo. Nevím, jestli ještě jednou zvládnu nést odpovědnost za něčí život.“

„A co teda navrhuješ? Mě už nic nenapadá. Ostatní potenciální sponzoři si nás ani nepozvali. Naše expedice už je pro hodně lidí minulost. Možná by sis to ještě mohl promyslet, ne? Jsi vedoucí expedice, máš nejvíc možností.“

Vypil jsem poslední drink, nechal na stole peníze a vyšli jsme ven. Tohle množství alkoholu stačilo, abych si zklidnil nervy a otupil nejhrouběji skrývané výčitky. Teď nebyla vhodná chvíle, abychom se k tomu vraceli.

Zastavil jsem se u jedné z laviček a počkal, až kolem projde skupinka turistů.

„Zítra mám schůzku s finančním poradcem. V té zatracené korporaci docela slušně vydělávám, třeba si budu moci vzít půjčku.“

„Chtěl sis koupit vlastní dům, Danieli.“

„Na dům přijde řada později... Jinak tu kapitolu neuza-
vřu.“

Poklepal jsem Rafala po rameni a zamířil k metru. Bydlel jsem na Ursynowie, v bytě, který mi nechali rodiče, když si postavili dům v Zakopaném. Možná jsem měl lásku k horám v krvi.

Rodiče z toho regionu pocházeli a chtěli se tam na stará kolena vrátit. Táta zemřel brzy poté, co se tam přestěhovali, ale na mámině rozhodnutí to nic nezměnilo. Zůstala tam a pořád provozovala malou zubní ordinaci. Věděl jsem, že když jí řeknu, že se zase chystám do hor, zlomí jí to srdce, ale měli jsme nepsanou dohodu, že mi to nikdy neřekne. Její obrovská podpora byla mezi horolezci výjimečná. Někteří z nich byli dokonce zavrženi svými rodiči, kteří se nedokázali dívat na to lehkomyšlné riskování vydávané za koníčka.

Beátini rodiče byli přesně takoví. Nikdy nezapomenu na oči její matky, když jsem přijel do Szczecinu vrátit její

soukromé věci, které nechala v táboře. Její matka ode mě tenkrát převzala tašku a s neutišitelným pláčem utekla do obýváku. Sevřelo se mi hrdlo. Její otec mi jen připomenul můj slib, že ji budu chránit. Navzdory mému urputnému úsilí, abych to překonal, jsem se z toho zase zhroutil. Celé měsíce jsem jen pil a vyčítal si její smrt.

Nakonec jsem ale pochopil, že to, co se jí přihodilo, není moje vina. Oba jsme hory milovali a každý náš výstup patřil mezi vědomá rozhodnutí. A vždy to bylo spojeno s obrovským rizikem.

Věděli jsme, že se jednou nemusíme vrátit oba. Teoreticky by mě to tedy nemělo překvapit. Ale ten pocit, když jsem zvedl nohu ze skály a nastoupil do helikoptéry, byl nesnesitelný. Kvůli omrzlinám, které jsem si způsobil, jsem nebyl schopný sejít dolů sám. Koukal jsem z vrtulníku a snažil se najít místo, kde leželo její tělo.

Podařilo se mi sehnat peníze, abychom ji mohli dopravit dolů. Bohužel, Šerповé tělo nikde nenašli. Nejspíš se sesunula do nějaké rokle, kde zůstane ležet navždy. Třeba si to tak přála? Zůstat tam, kde byla nejraději? Možná dokonce radši, než být jen se mnou? To jsem se už nikdy neměl dozvědět. Měla strach chodit po horách sama a myslím, že právě tahle myšlenka mě ničila nejvíc.

Můj pohled na věc byl čistě sobecký. Záleželo mi na tom, abych mohl navštěvovat její hrob a nosit jí kytky pokaždé, když budu cítit potřebu udělat něco takového. Jenže něco mi říkalo, že Beáta by už zpátky do nížin nechtěla.

O hodinu později jsem odhodil klíče a peněženku na kuchyňskou linku, popadl notebook a sedl si s ním na gauč. Zatímco nabíhal, významně jsem se zadíval na televizní kabely visící ze zdi. Televizi jsem si ještě pořád nekoupil. Natáhl jsem si pohodlně nohy a otevřel sociální síť, kde jsem za pár vteřin slečnu krasavici našel. Moc jsem toho

ale nezjistil. Její profilová fotka sice naznačovala, že dokáže lézt po horách, ale mě stejně zaujalo nejvíc, jak přitažlivě vypadá v postroji.

LIVIE

Když se Robert udělal, odstrčil mě. Poslední dobou ho moc nezajímalo, jestli jsem si to užila i já. Skoro bych řekla, že vůbec. Nechápala jsem to, něco se v něm změnilo. Postavila jsem se přímo pod proud vody ze sprchovací hlavice, abych ze sebe smyla jeho doteky. Nedokázala jsem to vysvětlit, ale to ráno jsem se ho chtěla co nejdřív zbavit. Svým chováním ve mně vyvolával temné vzpomínky, které jsem se neúspěšně snažila potlačit.

Omotal si kolem pasu ručník, poslal mi rychlý úsměv a vyšel z koupelny. Zůstala jsem tam sama se svým pocitem zhnusení.

Otočila jsem se obličejem k obkladu napodobujícímu mramor a přitiskla k němu čelo. Nechtěla jsem brečet, ale stále víc a víc jsem docházela k názoru, že nechci strávit zbytek života s tím mužem.

Jenže nepřeháněla jsem to? Měla jsem skoro všechno. Chybělo mi jen ono pověstné zamilované šimrání v břiše a moje pochyby se zakládaly na nějakých předtuchách. Nejvíc jsem se obávala lhostejnosti. Ta vztahu škodí rozhodně víc než zloba. Zloby se můžete zbavit. Odhodit ji od sebe. Nějak dospět ke vzájemnému porozumění. Ale lhostejnost nic takového nenabízí. Prostě vám na tom druhém přestane záležet.

„Uvařil jsem ti kafe, miláčku. Nasnídám se cestou, mám už zpoždění.“

Je tohle lhostejnost? Když vám ten druhý uvaří dobré kafe?

Vyšla jsem ze skleněných dveří a ocitla se přímo před ním. Zatáhl mě za ruku a s úsměvem na tváři zabalil moje tělo do ručníku. Hleděla jsem na něho jako uhranutá. Jak věděl, na co myslím? Vycítil snad ohrožení, a proto se začal chovat jinak? Jedno ale bylo jisté – ve skutečnosti jsem nevěděla, jaký je uvnitř. Nikdy se přede mnou neotevřel natolik, abych cítila, že je naprosto upřímný.

„Víš snad, že tě moc miluju, ne?“ Zastrčil mi pramínek vlasů za ucho a já jsem jen přikývla.

„Díky za to kafe.“ Lehce jsem ho políbila na ústa a vstoupila do šatny, kde stál bílý šálek s dvojitém espressem.

Jako obvykle jsem si oblékla kostým v lahově zelené barvě. Vlasy jsem si vyčesala do culíku a završila líčení řasenkou a béžovou rtěnkou.

Pokrčila jsem rameny a vyšla z našeho luxusního domu. Přede dveřmi jsem se minula s Katkou, která u nás už několik měsíců každý den uklízela. Robert si umnul, že si postavíme dům o rozloze čtyři sta metrů čtverečních. Kdybych v něm měla uklízet sama po práci, strávila bych tím každý den několik hodin. Proto jsme se rozhodli zaměstnat nějakou výpomoc na plný úvazek. Jako bonus jsme se mohli spolehnout, že když se vrátíme z kanceláře, bude večeře už na stole. Vaření jsem nesnášela, takže mi to vyhovovalo.

Zaparkovala jsem před budovou a vyjela výtahem do patra, kde byly naše kanceláře. Robert se s úsměvem opíral o pult recepce, na opačné straně seděla Jana a netvářila se, že by ji šéfova pozornost přiváděla do rozpaků. Naopak. Rozhodně se jí to líbilo.

„Nevinný flirtík? Dám si dvojité espresso!“ prohodila jsem úsečně a postavila svou kabelku recepční pod nos. Ta s vylekáným pohledem zmizela v kuchyňce, aby mi připravila kávu.